

Πιστεύω. Μεγάλη κουβέντα.....

Εδώ στην Ελλάδα "κληρονομούμε" την πίστη μας. Αυτό όμως ίσως είναι και επικίνδυνο. Επικίνδυνο, διότι όταν η πίστη δεν είναι εσωτερικός μας καρπός -καρπός πάλης με την αμφιβολία, με τον πόνο, με την λογική- τότε καταντά καθήκον. Χάνεται η δυναμική της. Βιώνεται στα όρια της παράδοσης, του εθίμου και όχι της σχέσης με τον Θεό. Γι' αυτό και Εκκλησία σημαίνει για τους Έλληνες: παπάδες, σκάνδαλα, μιζέρια, "όχι και πρέπει". Οι χριστιανοί καταντούν άνθρωποι με απωθημένα, φυλακισμένοι σε μια ζωή με καθήκοντα και υποχρεώσεις. Και η πίστη περνά στο περιθώριο. Πιο μεγάλη αξία έχει η διατήρησή της πίστης ως έννοιας και χαρακτηριστικό του γένους μας παρά ως Χάρη, ως Σχέση, ως Ελευθερία, ως Εμπιστοσύνη.

Πιστεύουμε στον Θεό επειδή είμαστε Έλληνες ή επειδή ματώσαμε μέσα στην γέννα της αναζήτησης; Είναι ένα ερώτημα που καλούμαστε ο καθένας να απαντήσει ειλικρινά. Δυστυχώς οι περισσότεροι Έλληνες, ακριβώς γι' αυτό –επειδή είναι κατα συγκυρία πιστοί και όχι κατα συνείδηση- καταντούν στο όνομα της δήθεν πίστης τους να αναθεματίζουμε άλλους ανθρώπους λόγω χρώματος, εθνικότητας. Πιστεύουν λένε οι Έλληνες στην Ορθοδοξία αλλά πολεμούν τον μοναχισμό, τους κληρικούς. Πιστεύουν λένε οι Έλληνες στην Ορθοδοξία αλλά συγχρόνως φλερτάρουν και με κάθε είδους ειδωλολατρία. Γιατί τελικά η καρδιά μας μένει αμέτοχη της Χάρης. Δεν ζητούμε τον Θεό, αλλά μένουμε στα "πéριξ" του Θεού.

Είναι επικίνδυνο να λες ότι πιστεύεις επειδή και μόνο έτσι σου μάθανε. Επικίνδυνο γιατί η πίστη δεν είναι ρούχο που το παίρνεις και το φοράς· διότι με την ίδια ευκολία θα το βγάλεις και θα το πετάξεις. Η Πίστη κατοικεί μέσα σε καρδιές, μέσα σε δάκρυα, μέσα στο αίμα που χύνεται στις σιωπηλές μας στιγμές. Είναι κάτι το προσωπικό, το βαθύ, το απύθμενο. Η Πίστη δεν "κληρονομείται", τελικά. Η Πίστη είναι ο πιο μεγάλος πόνος. Πόνος μιας γέννας που σε φέρνει στην Αλήθεια, στο Φως, στο Αιώνιο. Και αυτός ο πόνος είναι δώρο. Δώρο που σου δόθηκε όχι γιατί το άξιζες αλλά γιατί το ζήτησες, το θέλησες... Πιστεύω. Μεγάλη κουβέντα.

Αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

ΑΡΧΙΖΕΙ Η ΣΠΟΡΑ...

ΓΙΝΕ ΤΟ ΧΩΡΑΦΙ ΟΠΟΥ ΘΑ ΣΠΑΡΕΙ,
ΘΑ ΒΛΑΣΤΗΣΕΙ ΚΑΙ ΘΑ ΚΑΡΠΟΦΟΡΗΣΕΙ
Ο ΘΕΙΟΣ ΣΠΟΡΟΣ.

•Λατρευτικές, •Κατηχητικές, •Φιλανθρωπικές,
•Νεανικές, •Ψυχαγωγικές Ενοριακές δράσεις!

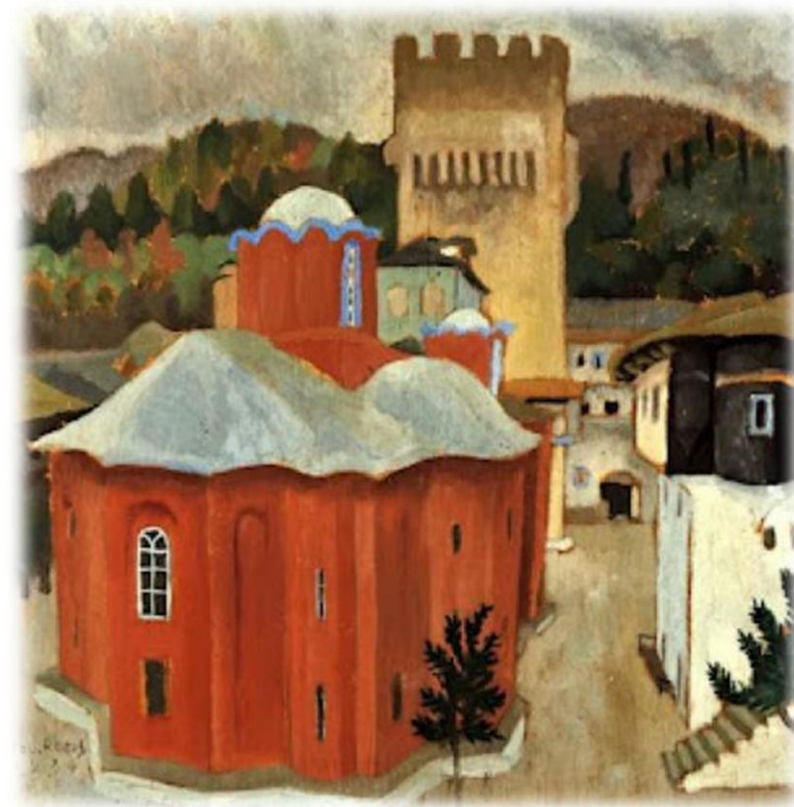
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι.Ν. ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

www.inagiounikolaoutouneou.gr

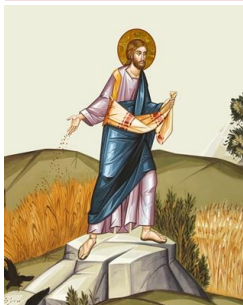
ΕΤΟΣ ΚΣΤ' • ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2025 • ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 196

Μην κρατάς κακία εναντίον κανενός ανθρώπου, έστω και αν είναι κακός,
διότι η προσευχή σου, δεν θα εισακουστεί από τον Θεό.
Νίκησε το κακό με το καλό! Μείνε πρόβατο και με τη δύναμη του Χριστού
θα νικήσεις τους λύκους!

π. Αρσένιος

Θα μας «καταπιούν» ὁ καναπές καί οἱ ὀθόνες καί φέτος;

Ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία κάνει ὅλον τόν ἀγώνα καί τήν προσπάθεια για να σπαρεί ο Θεὸς Σπόρος στις καρδιές ὅλων των ἀνθρώπων, ἐντούτοις πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι ἀδιαφοροῦν. Πεισματικά καί ἐνσυνείδητα μένουν μακριὰ ἀπὸ κάθε διδαχή. Ἐχουν τήν πεποίθηση ὅτι δέν χρειάζεται νά γνωρίσουν κάτι περισσότερο ἀπ' αὐτά πού ξέρουν. Δέν χρειάζεται νά κουραστοῦν, γιά νά εἰσπράξουν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, διότι αἰσθάνονται μία αὐτάρκεια πού τούς καθησυχάζει

Ἔτσι καταντήσαμε τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας νά εἶναι κακόγουστες κοινωνικές ἐκδηλώσεις, στίς ὁποῖες προσερχόμαστε ἀπὸ ὑποχρέωση καί ὄχι ἐπειδὴ διψᾶμε γιά τήν πηγὴ τῆς ζωῆς. Παντρευόμαστε, βαπτίζουμε τὰ παιδιά μας, κοινωνᾶμε, ἐξομολογοῦμαστε, κηδεύουμε τούς δικούς μας, χριόμαστε στὰ εὐχέλαια, πίνουμε ποτήρια μέ ἁγιασμό, ἀλλά μέσα μας δέν ἀνατέλλει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἡ ζωὴ μας ἐξακολουθεῖ νά κυλάει μέ τίς κακίες καί τίς πτώσεις, μέ τίς μικρότητες καί τὰ συμφέροντα, μέ τούς παραπικρασμούς καί τίς ἀντιπάθειες, μέ τή διχόνοια καί τούς διχασμούς, μέ τήν παχυλὴ ἄγνοια τοῦ Θεοῦ. Παίρνουμε εὐλογίες, ἀλλά δέν τίς συντηροῦμε μέσα μας. Ἀγιαζόμαστε ἀλλά μόνον γιά λίγο. Δέν εὐωδιάζουμε Ἄγιο Πνεῦμα, δέ γινόμαστε κατοικητήρια τῆς Ἀγίας Τριάδας, δέν ἀπολαμβάνουμε καί δέν ἐρευνοῦμε τὰ βαθιά μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Εἴμαστε ὀρθόδοξοι στό ὄνομα ἀλλά ὄχι πάντοτε καί στή ζωὴ. Ἀφήνουμε τό κοσμικὸ φρόνημα νά καθορίζει τήν καθημερινότητά μας.

Ἔτσι τὰ ἀγκάθια αὐτοῦ τοῦ κόσμου καταπνίγουν τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πού προσπαθεῖ νά ἀποκαλυφθεῖ μέσα μας. Ἐάν μέ τὴ ζωὴ καί τίς πτώσεις βρισκόμαστε μακριὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴ θεϊκὴ γνώση, πρέπει μέσα μας νά κτυπήσει πνευματικὸς συναγερμός! Ἐάν χάσουμε τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἄσκοπο νά κερδίσουμε τόν κόσμο ὅλο. Ἐάν ἀποκτήσουμε ὅλες τίς γνώσεις τοῦ σύμπαντος καί δέ γνωρίζουμε τόν Δημιουργό του, τότε εἴμαστε ἀληθινὰ ἀμόρφωτοι, ἀπαίδευτοι καί ἀκαλλιέργητοι. Ἐάν καταφέρουμε νά ἀποκτήσουμε ὅλα τὰ ὑλικά ἀγαθὰ καί νά γευτοῦμε ὅλες τίς ἀπολαύσεις αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀλλά ἡ ψυχὴ μας δέ χορτάσει ἀπὸ τὴ χάρι τῶν μυστηρίων τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τότε δέ γνωρίσαμε ἀκόμη τὴ χαρά. Ἡ γνώση τῶν μυστηρίων τῆς θείας βασιλείας εἶναι ἀνάγκη, δέν εἶναι καθῆκον. Εἶναι ἀνάγκη τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης νά βουτάει στίς πηγές τῆς θεϊκῆς παρουσίας. Εἶναι ἀνάγκη τῆς ψυχῆς νά βρίσκει τό πρότυπό της, νά βρίσκει τόν Θεό, διότι διαφορετικὰ φτιάχνει ἀντίγραφα καί καρικατοῦρες τοῦ Θεοῦ, φτιάχνει ψεύτικα εἰδῶλα, πού τὴ γεμίζουν μέ ἄγχος καί δυστυχία.

Τόν φετινὸ χειμῶνα μὴν ἀρκεστοῦμε στήν ἀπατηλὴ αὐτάρκειά μας. Μὴν ἐπιτρέψουμε νά μᾶς «καταπιούν» ὁ καναπές καί οἱ ὀθόνες. Νά τρέξουμε ὡς καλοὶ ἀκροατές κοντὰ στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

π.Δ.Κ

**27 καὶ 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ.
ΣΗΜΑΙΟΣΤΟΛΙΖΟΥΜΕ ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΜΑΣ
ΚΑΙ ΕΟΡΤΑΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΕΠΕΤΕΙΟ**

Ἡ σχέση μας με τὸν Θεό δέν εἶναι οὔτε μαγικὴ οὔτε ανταποδοτικὴ.

Ὁνειρο ζωῆς για τὸν Ορέστη ἦταν τὸ ταξίδι στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ στους Ἁγίους Τόπους. Ἐνιωθε μέσα του ενοχές για τίς ἐπιλογές που τὸν ἔκαναν νά φαίνεται στα μάτια ὅλων ἀπόμακρος ἰδιοτελὴς χαρακτήρας. Ἡ μοναξιά που βίωνε ἦταν ἀνυπόφορη καί ἐνιωθε ὅτι βρισκόταν σε ἀδιέξοδο. Σε αὐτὸ τὸ ταξίδι εἶχε τίς ἐλπίδες του για ἐσωτερικὸ φωτισμὸ ἀπὸ τα σκοτάδια που κυρίευσαν τὴν ψυχὴ του.

Φόρεσε τὸν λευκὸ χιτῶνα καὶ μαζί με ἄλλους προσκυνητὲς βαπτίστηκε στὸν Ἰορδάνη Ποταμὸ σύμφωνα με τὸ ἱερὸ ἔθιμο ζητώντας τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ στή ζωὴ του. Ὅμως δέν τα κατάφερε ν' ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τίς ἀμφιβολίες που εἶχε για τοὺς ἀνθρώπους γύρω του. Επέστρεψε στήν Ελλάδα προβληματισμένος. Εἶχε ἓναν φίλο ἱερέα τὸν π. Ἀνανία. Εξομολογήθηκε σ' αὐτόν τοὺς προβληματισμούς του για τὸ θαῦμα που δέν ἐγίνε. Ὁ ἱερέας ἀκούσε με πολὺ προσοχὴ τὸν Ορέστη. Τὸν καθησύχασε καὶ του ἐξήγησε πως ἡ ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ προϋποθέτει ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό. Εκείνος θα μας βρεῖ ἐφόσον πραγματικὰ τὸ ἐπιθυμοῦμε.

Ἡ υπομονὴ καὶ ἡ συγνώμη εἶναι αὐτὸ που καθημερινὰ μας ζητά ὁ Θεός νά αγωνιστοῦμε. Κάθε πράξη ἀγάπης εἶναι θυσία εὐπρόσδεκτη στὸ Θεό. Τα μάτια μας μπορεῖ νά μὴν τὸν βλέπουν ἀλλὰ κάθε πονεμένος ἄνθρωπος που ευεργετεῖται ἀπὸ τὴν ἀγάπη μας εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ σχέση μας με τὸν Θεό δέν εἶναι οὔτε μαγικὴ οὔτε ανταποδοτικὴ. Εἶναι σχέση που θεμελιώνεται στὸ μυστήριο τοῦ Σταυροῦ

καὶ τῆς Ἀνάστασης. Στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ πήρες εὐλογία για νά ξεκινήσεις τὴν πορεία για νά συναντήσεις τὸν Θεό. Καλλιέργησε τὴν πίστη σου με ταπεινοφροσύνη καὶ ἀγάπη.

OXI
28^{ης} Οκτωβρίου 1940
ΑΓΡΥΠΝΙΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ὥρα 8.00 π.μ.-12.30 ν.
Εορτάζουμε:
•Τὴν Παναγία τὴν «Ἐλευθερώτρια».
•Τὰ Νικητήρια
τῆς «28^{ης} Οκτωβρίου 1940».
ΣΤΟΝ ΙΕΡΟ ΝΑΟ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ-25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
ΤΟ ΣΑΡΑΝΤΑΛΕΙΤΟΥΡΓΟ
ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΗΘΛΕΕΜ